

Carlo Mattogno

Franciszek Piper i broj Źrtava u Auschwitzu

Naslov izvornika: The Four Million Figure of Auschwitz, poglavlje II Franciszek Piper and The Number of Victims of Auschwitz, *The Revisionist* · 2003 · Volume 1 · No. 4 II. (p. 393-399)

1. Uvod

U prošlom članku „Brojka od četiri milijuna u Auschwitzu: Porijeklo, Revizije i Posljedice“, opisao sam kako se Franciszek Piper, šef povijesnog odjela u muzeju Auschwitz, dao povoditi političkim i ideološkim oportunistom. Za vrijeme komunizma prihvatio je brojku od četiri milijuna vjerno i slijepo prema instrukcijama partije, ali čim je režim pao oslobodio se sovjetske propagande i objavio pretenciozan ‚znanstveni‘ uradak pod naslovom *Broj žrtava u Auschwitzu*. Ova studija je bila prilično cijenjena od strane službenih povjesničara. U članku koji slijedi pokazati ću njegovu pravu vrijednost.

2. Broj deportiranih židova

F.Piper istražuje razmjer židovskih deportacija u Auschwitz iz različitih zemalja, a podatke okuplja u tablicama, u kojima specificira odgovarajuće transportacije (str. 182-198). Na strani 199 predstavlja konačan rezultat svojih istraživanja. U ovom će odjeljku do detalja biti istražena istinitost tih zaključaka.

Mađarska

Broj deportacija: 438 000 (str.182 i 199). Ukupno 437 402 židova bilo je deportirano iz ove zemlje u razdoblju između svibnja i srpnja 1944.; ipak, od tih je prema poznatim podacima u Auschwitz stiglo 398 400. Time je broj koji je citirao F.Piper prevelik za 39 600.

Poljska

Broj deportacija: 300 000 (str.182-186 i 199). F.Piper bilježi za razdoblje od svibnja do kolovoza 1942. slijedeće – od kojih su sve navodno završile ubijanjem plinom – transportacije iz poljskih geta:

Datum dolaska	Mjesto porijekla	Deportacija
5.5.1942.	Dabrowa Gornica	630 G
12.5.1942.	Sosnowiec	1 500
svibanj 1942.	Zawiercie	2 000
svibanj 1942.	Bedzin	2 000
17.6.1942.	Sosnowiec	1 000
20.6.1942.	Sosnowiec	2 000
lipanj 1942.	Biesko-Biala	5 000 G
lipanj 1942.	Olkusz	3 000 G
lipanj 1942.	Krzepice	1 000 G
lipanj 1942.	Chrzanow	4 000 G
1-3.8.1942.	Bedzin	5 000 G
15.8.1942.	Sosnowiec	2 000
16.8.1942.	Sosnowiec	2 000
17.8.1942.	Sosnowiec	2 000
18.8.1942.	Sosnowiec	2 000
	Ukupno	13 000

Ove transportacije su čista izmišljotina; nema traga ovim informacijama nigdje u postojećoj dokumentaciji, i u Danuta Czechovoj *Auschwitz-Kalendarium-u* nema niti jedne potvrde za vjerodostojnost ovih transportacija. Deportacije koje sam označio s „G“ su spomenute u dobro poznatom Atlasu britansko-židovskog povjesničara Martina Gilberta, studiji bez ikakvih izvora, koja time nema nikakvu povijesnu vrijednost, jer je nemoguće razlikovati realnost od imaginacije.

Informacije o navodnoj transportaciji 1000 židova iz Grodna u studenome 1942. (Piper ne navodi točan datum), od kojih su navodno svi pogušeni plinom odmah nakon dolaska, preuzete su iz D.Czech-ove „*Kalendarium*“-a; isto vrijedi za transportaciju 1000 židova iz Bialystoka iz 8.studenoga 1942. Za obje transportacije kao izvor D.Czech navodi dnevnik dr. Johannesesa Kremera. Ipak, izvor kojega D.Czech citira pobija njezine vlastite tvrdnje. Dr. Kremer ne spominje niti dolazak tih dviju transportacija niti broj ulazaka, čime su oba slučaja čista izmišljotina D.Czech.

D.Czech nikada nije imala u svom posjedu nijedan dokaz dviju navodnih deportacija u Auschwitz i time se to mora okarakterizirati izmišljotinom. Isto vrijedi i za transport 2 500 židova iz Chrzanowa 18.veljače 1943., za koji kao izvor Piper opet navodi „Atlas“ Gilberta.

Transportacija 4 000 židova iz Lomze 14.1.1943. nije čak ni popisana u *Kalendariumu* D.Czech. Isto vrijedi i za transportacije 1 000 židova iz Czestochowa 25.6.1943., 5 000 židova iz Tarnowa 2.9.1943. , 3 500 židova iz Przemysla 2.9.1943., 1 000 židova iz Rzeszowa u studenom 1943., 600 židova iz Boryslawa 28.3.1944., kao i konačno za 700 židova iz Boryslawa 22.6.1944.

Zato slijedeća grupa transportacija uključuje narednih 20 300 izmišljenih deportacija.

Još bolji primjer za F.Piperove metode je slučaj Lodza. Podzbroy njegove tablice u vezi transporta poljskih židova u Auschwitz iznosi 225 464. Ova tablica pokazuje između ostalih, 11 transportacija iz geta Lodz, kojima Piper pripisuje – nepotpun – broj od 4 818 deportacija. Zatim dodaje još 55 000 na 65 000 židova poslanih u Auschwitz iz tog geta za kolovoz i rujan 1944., i dolazi time na već spomenut iznos od 300 000 židovskih deportacija iz Poljske.

Ipak, smanjujući podzbroj iz općih ukupnih rezultata u $(300\ 000 - 225\ 464=)$ 74 536 deportacija. Na ovih 4 818, koji su već uključeni u tablici, mora biti dodano, što rezultira s brojkom od 79 354 židova koji su iz Lodza dovedeni u Auschwitz, ali Piper njihov broj određuje između 60 000 i 70 000, tako da je konačni broj u njegovoj tablici za 9 354 viši od maksimalnog broja kojega je sam utvrdio. Ali ova razlika nije konačna. Kao što sam opisao u svom članku „Evakuacija geta Lodza i deportacija u Auschwitz (kolovoz 1944.)“, broj židova poslanih iz Lodza u Auschwitz je aproksimativno 22 500, što pokazuje da je F.Piper opet od nekuda dodao još 56 854 deportacija.

Ukratko, broj Piperovih izmišljenih židovskih dolazaka iz Poljske je time $(35\ 130+20\ 300+56\ 854=)$ oko 112 300.

Francuska

Broj deportacija: 69 114 (zaokruženo na 69 000) (str.187.). Piperov izvor za ovo je poznata dokumentacija Serge Klarsfelda, u kojoj je broj francuskih židova deportiranih u Auschwitz 68 921. Ipak, F.Piper nije uzeo u obzir židove koji su selektirani u Koselu, kojih je prema Klarsfeldu bilo između 3 056 i 4 000 (možemo uzeti sredinu 3 500). Zato je broj židova koji su stigli u Auschwitz oko $(68\ 921-3\ 500=)$ 65 400, a broj koji je iznio Piper prevelik za $(69\ 000-65\ 400=)$ 3600.

Nizozemska

Broj deportacija: 60 085 (zaokruženo na 60 000) (str.189.). U ovom slučaju Piper također zanemaruje židove koji su sortirani u Koselu, a pobrojani od strane nizozemskog crvenog križa u broj od 3 540.

Grčka

Broj deportacija: 54 533 (zaokruženo na 55 000) (str. 191. i 199.). U odgovarajućoj tablici spominje se premještaj s 2 500 židova, koji su stigli 16.8.1944. s otoka Rodosa. Ali ista transportacija se također spominje u tablici za Italiju, osim što se u drugom slučaju radi o 23.srpnju 1944., i broj deportacija je 1 805. Kako objašnjava talijanska povjesničarka Liliana Picciotto Fargion, transport 1 820 talijanskih židova je napustilo Rodos i Koo 23.srpnja 1944., je stao nakratko u Ateni 3.8. i stigao u Auschwitz 16.8. F.Piper je to pobrojao kao što smo vidjeli dva puta i u oba slučaja dao drugačiji broj. Taj transport se mora računati pod Italijom, s obzirom da su ti otoci tada bili pod jurisdikcijom Italije, i broj deportiranih židova iz Grčke se mora smanjiti za 2 500.

Theresienstadt

Broj deportacija: 46 099 (zaokruženo na 46 000) (str. 192.). Prema memorijalnoj knjizi geta Theresienstadt, 43 454 židova je bilo prebačeno u Auschwitz između 1942. i 1944., tako da je Piperov broj previsok za otprilike 3 400.

Jugoslavija

Broj deportacija: 10 000 (str. 196. i 199.). Transportacijama iz Zagreba 7. i 13.5.1943. F.Piper pribraja ukupno 4 000 deportacija, dok D.Czech to procjenjuje na 2 000. To znači da je i tu Piper dodao još 2 000 deportacija.

Belgija

Broj deportacija: 24 906 (zaokruženo na 25 000, str. 197. i 199.). Piperov izvor je knjiga Maxima Steinberga, koja zapravo spominje 24 906 židova deportiranih iz Belgije u Auschwitz, ali također spominje da je 1 380 od njih bilo sortirano u Koselu. Time Piper opet pretjeruje za otprilike 1 400 deportacija.

Italija

Broj deportacija: 7 422 (zaokruženo na 7 500) (str.109.). 5 951 židova je bilo poslano iz Italije u Auschwitz, kojima se mora dodati 1 820 židova s otoka Rodos i Koo. Time je ukupan broj 7 711, a Piperov broj prenizak za 300.

Koncentracijski logori, pomoćni logori i druga mjesta

Broj deportacija: 34 000 (str.199.). Piper ovdje samo daje broj bez navođenja porijekla i broja transportacija. Prema Kalendariumu D.Czech broj deportiranih u ovoj kategoriji iznosi 12 500, na koji treba dodati 7 500 židovki koje su stigle iz Plaszowa 6.8.1944. kao i 1 400 židova koji su također stigli iz Plaszowa 4.5.1944. Ovo rezultira brojem od 21 400. Pod ovim okolnostima, Piperov broj je previsok za 12 600.

Sažetak

Ukratko: F.Piper je izmislio najmanje 180 600 židova koji su navodno deportirani u Auschwitz. Zato tih 180 600 treba oduzeti od ukupnog broja kojeg je iznio, 1 095 190 deportacija, kako je napisao u tablici 28 na strani 199., a pravi broj bi bio oko 914 600, od kojih je popisano oko 205 000 (str.103.).

3. Broj popisanih, nepopisanih (smještenih u transfernom logoru Birkenau) i navodno pogušenih plinom deportiranih

Na strani 102. F.Piper daje tablicu na kojoj pokazuje kako je ukupno 400 207 zatvorenika bilo popisano u Auschwitzu. Na strani 118. postoji druga tablica s brojem pripisanim zatvorenicima, prema Kalendariumu D.Czech. Popisani konačni broj – 390 500 – ne uključuje procijenjenih 11 000 (11 186) reduciranih zatvorenika, tako da je stvarni konačni broj popisanih oko 401 500. Slijedeća tablica sadrži brojeve preživjelih zatvorenika, kao što kaže Piper:

Godina	Prebačeni	Pušteni	Pobjegli	Oslobođeni	Stranica
1940	92	?	3		152
1941	2282	?	6		154
1942	2916	997	48		156
1943	19859	0	139		160
1944/1945	163000	500	300	8000	163
Ukupno	188149	1497	496	8000	

Dodatak s reduciranim zatvorenicima na to rezultira brojem od 198 142 preživjelih. Prema Piperu, „25 000 nepopisanih zatvorenika koji su bili prebačeni u druge koncentracijske logore nakon kratkog stajanja u KL Auschwitzu“ (str.163.) treba dodati na to. To bi zbog toga prouzrokovalo broj od ukupno 223 000 preživjelih. Pod ovim okolnostima broj mrtvih prema Piperu bi bio (1 300 000 – 223 000 =) 1 077 000, ali Piper to zaokružuje na 1 100 000.

Ukupni broj od 1 300 000 deportacija u Auschwitz prema Piperu uključuje također i grupe ne-židova, koje su – prema njegovim navodima – ubijene u logoru bez da su popisane: 3 000 sovjetskih ratnih zarobljenika, 1 700 cigana, 10 000 Poljaka (str.149.), što je ukupno 14 700, zaokruženo na 15 000 (str.200.). S izuzetkom nekoliko desetaka Poljaka, nema apsolutno nikakvih dokaza za te tvrdnje, tako da se ti navodni nepopisani ubijeni također mogu pripisati mašti.

Broj nepopisanih prisutnih u Birkenau transfernom logoru je znatno veći nego što to Piper priznaje. U ovu kategoriju spada najmanje 79 200 mađarskih židova i oko 19 400 židova iz Lodza. 2. listopada 1944. je bilo 17 251 židovki još u tom transfernom logoru, koje su onda uključene u populaciju logora bez da im se pripisao broj na popisu. Broj zatvorenika koji nisu dobili taj broj bio je najmanje 98 600. Andrzej Strzelecki je potvrdio mogućnost tog broja kada je napisao:

„Između svibnja i listopada 1944. nekoliko desetaka tisuća, najvjerojatnije do sto tisuća židovskih zatvorenika prošlo je kroz Birkenau bez da ih se popisalo.“

I konačno, F.Piper znatno podcjenjuje broj židova koji su prebačeni iz Auschwitza 1944., kao i u ranoj 1945., jer u stvarnosti ovaj broj nije bio manji od 192 300 do 17.1.1945. U to je vrijeme bilo još 67 000 zatvorenika u logoru; oko 58 500 njih je bilo prebačeno, a 8 500 ostalo tamo.

4. Broj mrtvih (popisanih zatvorenika)

1940.-1941.

Za ovaj period F.Piper računa 21 000 mrtvih. S obzirom da – nepotpuna – dokumentacija počinje s 29. srpnjem 1941. (smrtoznica br.1 zatvorenika Petera Pakoscha), F.Piper se za svoj izračun oslanja na razliku između broja popisanih zatvorenika s jedne strane i s druge strane onih koji su stvarno bili prisutni, pobjegli, ili bili otpušteni. Mnogo točnija kalkulacija koju ću objaviti kasnije, rezultira u broju od 19 500 žrtava tijekom tog perioda, uključujući sovjetske ratne zarobljenike.

1942.

F.Piper kaže da je najviši broj popisanih, koji se pokazuje u (nepotpunoj) posljednjoj „Knjizi smrti“ iz 1942., 45 616. Pripisan je ženskoj zatvorenici Erni Haubenstock 31.12.te godine, ali dokument pokazuje da je ova žena umrla 23.12. S obzirom da ta „Sterbebuch“ popisuje u prosjeku dnevno 128 smrti, razumno je, prema F.Piperu, da je do 31.12. umrlo 1000 zatvorenika više i da je zato ukupan broj mrtvih prema knjigama smrti zato oko 47 000 (str.156.). Najviši broj na popisu mrtvih zatvorenika je 47 020 (židovski zatvorenik Jacques Cauffman). U ovaj broj nije uključeno 1 427 ratnih sovjetskih zarobljenika, koji su nestali 1942., čija je smrt popisana odvojeno u „Totenbuch“ (knjiga mrtvih).

F.Piper konačno pita dali je taj broj točan i zaniječe ga slijedećim argumentom:

Od otvorenja logora do 31. prosinca 1942. popisano je bilo oko 126 000 zatvorenika. Od tih je 29 630 bilo u logoru još 1.1.1943., i time je (126 000-29 630=) 96 500 nestalo od tih je nekih 23 500 nestalo u dvije godine prije, 1940. i 1941., a 1942. 2 916 je bilo prebačeno u druge logore; 48 ih je pobjeglo, a 997 otpušteno. Pod tim okolnostima, Piper računa da je ukupno (96 500-23 500-2 916-48-997=) 69 000 zatvorenika umrlo godine 1942., oko 22 000 više nego što ih je popisano u „Knjigama smrti“.

Kako bi objasnio ovu navodnu razliku, F.Piper se oslanja na bivšu zatvorenicu Auschwitza Klari Weiß, koja je radila u političkom odjelu logora:

„Zbog mog pristupa dokumentima mogu procijeniti da je bilo oko 48 000 prirodnih smrti u logoru 1942. Prirodne smrti židova nisu popisane 1943., ipak, zadržani su dokumenti o 35 000 smrti ne židova. Broj prirodnih smrti ne- židova 1944. bio je oko 30 000“ (str.227.).

F.Piper naglašava da Klari Weiß govori samo o „prirodnim smrtima“; zato on računa još 22 000 „neprirodnih smrti – ovi zatvorenici su ubijeni u plinskim komorama i injekcijama fenola.“ (str.158.). F.Piperova računica je ipak, bazično beznačajna, jer se prvo mora reći da su se za smrti čuvale dvije različite knjige, službene – „Sterbebücher“ za popisane zatvorenike – kao i neslužbena za one koji su umrli „na neprirodan način. Ne postoje dokazi za potonju; ne postoji niti jedan jedini primjer umrloga koji nije popisan službeno u svim dokumentima o smrtnosti u Auschwitzu – „Leichenhallenbuch“ (knjiga mrtvačnice, 13 526 umrlih), „Stärkebuch“ (br. zatvorenika, 22 168 umrlih) kao i smrtnovnice (4 839 umrlih). Ova informacija se nalazi na 155. str. Kod F.Pipera. baš suprotno: kako shvaćaju Thomas Grotum i Jan Parcer, „Sterbebücher“ uključuje indicije o ‚neprirodnim smrtima‘, kao one koje se tiču 67 zatvorenika koji su bili upucani tijekom bijega. Dva su autora objasnila:

„Većina uzroka smrti, kako se nalazi u podacima o smrtima, su bili fingirani. Kako bi se prekrile prave okolnosti smrti zatvorenika u Auschwitzu činovnici su dobili instrukciju izabrati moguće razloge za smrti s pripremljene liste.“

Zatim dodaju:

„Među 68 864 smrti je 2 727 gdje se kao uzrok smrti spominje naglo zatajenje srca. U nekoliko tih slučajeva može se vidjeti da to nisu bile prirodne smrti.“

Zato, prema T.Grotum i J.Parcer, 'neprirodne smrti' su bile popisane u knjigama smrti, eksplicitno ili implicitno, s krivim podacima za uzrok smrti. S druge strane broj primjera spomenutih s njihove strane je toliko malen da njihov navod kako je „većina uzroka smrti“ lažna nije opravdan. Može se pretpostaviti da ako su se pojavile manipulacije, bile su potaknute željom za izbjegavanjem rigidne birokracijske rutine, koja je prema pravilima za koncentracijske logore u 1941. bila jaka. Prema njoj su se slijedeći dokumenti morali pripremiti u duplikate ako se radilo o „slučajevima neprirodne smrti ili suicida.“

- 1 Protokol ispitivanja svjedoka
- 1 Izvješće za zapovjednika
- 1 Smrtoznica od doktora
- 1 Izvješće obdukcije
- 1 Pogrebna potvrda SS i policijskog suda
- 1 Završna potvrda od SS i policijskog suda

Moguće je da su pojedinci odgovorni u nekih slučajevima pomislili da je lakše izbjeći gnjavatorsku birokratsku papirologiju i popisati lažni uzrok smrti. Zbog ovih činjenica teze F.Pipera se moraju odbaciti. Jer, kao što je opće poznato, dokumentacija glede Auschwitz je nepotpuna, nema razloga pretpostavljati da su brojevi prebačenih, pobjeglih i puštenih zatvorenika potpuni, kako su popisani od strane Pipera s osvrtom na Kalendarium D.Czech. Npr.: D.Czech je popisala manje od pola stvarnih prebačaja iz Auschwitz u druge logore za godinu 1944.

Iz tog razloga istinita je potpuna suprotnost F.Piperovih nagađanja: jer sve smrti su unesene u knjige smrti, nestalih 22 000 zatvorenika nije umrlo u logoru, već spada u druge tri kategorije, većinom naravno u onu koja se tiče prebačaja.

1943.

F.Piper indicira da je najviši popisni broj u posljednjoj knjizi smrti godine 1943. 36 991 i bio pripisan zatvoreniku Zelik Giecliku, koji je umro 18.12. S obzirom da je prosječna smrtnost po danu tijekom tog perioda bila oko 105, za 1 400 daljnjih zatvorenika se procjenjuje da su umrli do 31.12., tako da je ukupni broj umrlih za 1943. procijenjen na preko 38 000 (str.160.).

Ipak, ova računica je kriva: dok je posljednja knjiga smrti godine 1943. (br.31) samo djelomično preživjela, ovo nije slučaj za posljednju knjigu smrti 1943. (br.25); ova je potpuna i postojeće neslaganje postoji zbog toga što popisivanje nije bilo obavljano striktno kronološki. Relevantna knjiga smrti zapravo pokriva period do 31.12.1943., i najviše pozicionirani broj umrlog je 36 983; zatvorenika Stanislaw Domanskog. F.Piper se po drugi put oslanja na Klari Weiß, koja je prema njemu, rekla da smrti židovskih zatvorenika 1943. više nisu bile popisivane, čak ni u slučajevima 'prirodnih' smrti (sigurno nisu u ovim slučajevima pravljene ni smrtoznice). Kao što kaže Klari Weiß, rezultat njezine evidencije je da je u 1943. umrlo ukupno 35 000 ne židova.“ (str.160.)

Ipak, ovi navodi ne mogu biti potvrđeni dokumentima niti u jednom slučaju, i F.Piperova pretpostavka da su židovski zatvorenici koji su umrli prirodnom smrću (ili neprirodnom) mogli nestati bez smrtoznice (ili s lažnim podacima o uzroku smrti) iz populacije logora, jednostavno je pogrešna.

F.Piper se opet okušao u lošoj metodi računanja kako bi izračunao razliku između brojeva mrtvih koje on zastupa i onih popisanih u knjigama smrti. On shvaća da je oko 282 000 zatvorenika bilo popisano do kraja 1943. od kojih je 85 298 još bilo u logoru 31.12.1943., oko 96 500 nestalo u prijašnjim godinama (1940./42.). 1943. 19 859 zatvorenika je bilo prebačeno u druge logore a 139 pobjeglo, tako da je broj nestalih zatvorenika u toj godini ($197\ 000 - 96\ 500 - 19\ 859 - 139 =$) oko 80 500 (str.160.), što bi bilo negdje 43 500 iznad dokumentiranog broja. U stvarnosti je moguće da je većina tih zatvorenika prebačena u druge logore.

4.travanj 1944. (-1945.)

F.Piper tvrdi da niti jedan jedini dokument o smrtnosti u Auschwitzu danas ne postoji za tu godinu, ali D.Czech u Kalendariumu tvrdi da je „u godini 1944.oko 30 000 popisanih zatvorenika ubijeno“ (str.162.). Kako bi utvrdio broj žrtava za 1944. Piper koristi slijedeću računsku metodu:

Ukupan broj popisanih zatvorenika u logoru Auschwitz od njegovog nastanka je oko 400 200, od te brojke je nestalo 197 000 iz populacije logora do kraja 1943. Od preostalih 203 000, 163 000 je bilo prebačeno ili evakuirano, 300 pobjeglo, oko 500 bilo pušteno i oko 8 000 su oslobodili sovjetske snage. Pod tim okolnostima, smatra F.Piper, broj nestalih zatvorenika 1944. se procjenjuje na ($203\ 000 - 163\ 000 - 300 - 500 - 8000 =$) 30 000 (str.163; 31 200 bi bilo točno). Utvrđuje

„da je broj od 30 000 smrti uključuje židove kao i nežidove, i one koji su umrli ‚prirodno‘ kao i one ubijene zatvorenike.“ (str.163.)

S druge strane, Klari Weiss objašnjava da se „broj od 30 000 odnosi samo na nežidove i samo na zatvorenike koji su umrli ‚prirodno‘.“

Kako bi objasnio ove kontradikcije, F.Piper pribjegava ideji opće falsifikacije „Sterbefalldokumentation“ (dokumentacija slučaja smrti), koju je navodno upotrebljavao SS kako bi se prikrilo. Ovo ‚objašnjenje‘ je čista glupost, jer ako je točno da je 1944. nestalo 30 000 zatvorenika, i ako je točno da je iste godine plinom pogušeno 30 000 zatvorenika, mora se zaključiti kako 1944. niti jedan zatvorenik nije umro na prirodan način, što je naravno apsolutno nemoguće.

Nadalje, F.Piper gotovo kriminalno podcjenjuje broj onih koji su bili prebačeni, ili evakuirani iz Auschwitza. Jer ako otprilike 8 500 zatvorenika, koji su ostali u logoru do dolaska Crvene Armije, još slijede, pravi je broj oko 250 000 i definitivno ne samo 188 888 (163 000 popisanih kao i 25 000 ne popisanih).

Ispravan izračun broja mrtvih za 1944. je kao što slijedi:

Populacija logora je na 31.12.1943. bila 85 298. 114 500 zatvorenika je bilo popisano 1944. dok je 98 600 prošlo kroz logor u Birkenau. Tijekom te godine je najmanje 250 800 zatvorenika bilo prebačeno ili evakuirano, 300 pobjeglo i oko 8 500 ostalo do kraja. Od tih je 536 umrlo i njihova su trupla obducirali Sovjeti. Pod tim okolnostima, broj umrlih u logoru ne može biti viši od oko ($[85\ 298 + 114\ 500 + 98\ 600] - [250\ 800 + 300 + 500 + 8\ 500] =$) 38 500.

Veličina ovih brojki je u suglasnosti s onima koje je spomenula Klari Weiss. Njezine se brojke poprilično slažu s tim dokumentom, pa se mogu smatrati pouzdanima. Netočni su naravno njezini navodi o kategorijama u koje bi umrli trebali biti svrstani. Razlog za njezine netočne tvrdnje se može lako razumjeti. Prema osudi na suđenju Hößu, optužba je tvrdila da je u Auschwitzu umrlo ili ubijeno 300 000 popisanih zatvorenika, tako da Klari Weiss nije mogla, naravno, svjedočiti na idućem suđenju protiv osoblja logora, o tome da je umrlo samo onoliko zatvorenika koliko je bilo popisano u knjigama smrti; morala je održati tvrdnju da je bilo dodatnih slučajeva smrti uz one popisane.

F.Piper objašnjava da je broj 340 000 mrtvih među popisanim zatvorenicima, brojka koja se često spominje u literaturi o Auschwitzu, temeljena na „krivoj interpretaciji broja kojeg je spomenuo Sehn, koji pokriva prebačene zatvorenike u Auschwitzu kao i u drugim koncentracijskim logorima.“ (str. 164.)

Iako je točno da je poljski sudac Jan Sehn napisao:

„Više od 400 000 zatvorenika, popisanih u različitim serijama, je stiglo u logor Auschwitz. Od tih, 340 000 je umrlo u Auschwitzu i drugim logorima, u koje su bili prebačeni.“

Ali ako se ova izjava krivo protumači onda za to nije kriv nitko drugi nego F.Piper, jer je sam 1978. tvrdio da je „oko 340 000 popisanih zatvorenika, muškaraca, žena i djece“ umrlo ili bilo ubijeno u Auschwitzu.

5. Zaključak

Ono što je do sada objašnjeno dopušta da se dođe do nekih preliminarnih zaključaka:

1. broj deportacija u Auschwitz je oko 1 111 100; od tih je bilo 914 600 židova i 196 500 nežidova.
2. oko 401 500 zatvorenika je bilo popisano u logoru; od toga 205 000 židova, ostali nežidovi.
3. broj židova koji su bili na popisu za transforni logor Birkenau i zatim bili prebačeni u druge logore nije manji od 98 600.
4. najmanje 250 800 zatvorenika je bilo prebačeno ili evakuirano 1944. kao i u siječnju 1945.
5. broj onih koji su nestali u Auschwitzu je oko 135 000. Zaključak o umrlima iz različitih razloga, proizlazi iz slijedeće tablice:

1940-1941	19 500
1942	48 500 (48 447)
1943	37 000 (36 991)
1944	30 000
1945	500 (536)
ukupno	135 500

6. ukupan broj puštenih, pobjeglih i prebačenih zatvorenika, kao i zatvorenika oslobođenih od strane Sovjeta je najmanje ($[401,500 + 98,600] - 135,500 =$) 364 600.
7. razlika između ovih brojki i ukupnog broja deportacija u Auschwitz je maksimalno ($1\ 111\ 100 - 364\ 600 - 135\ 500 =$) oko 611 000 ili 55%. Prema službenoj povijesti, to su nepopisani ubijeni plinom.
8. logoru je pristupilo ne manje od 500 100 zatvorenika od kojih je 401 500 bilo popisano i oko 98 600 bilo smješteno u transfernom odjelu Birkenaua.

6. Sudbina nestalih židova

Potpuno je neophodno shvatiti da niti F.Piper niti jedan drugi povjesničar nikada nisu dali niti jedan dokaz za gušenje plinom nepopisanih zatvorenika, koji su s velikom vjerojatnošću identični onima koji su bili nesposobni za rad. S druge strane može se dokazati bez ijedne sumnje da su dva od najraširenije poznatih navodnih pogušenja – ono u ciganskom logoru u Birkenau (2 897 zatvorenika) i onih iz Lodz geta (66 900 zatvorenika) – bili zapravo povijesna falsifikacija. Niti jedno drugo navodno gušenje plinom nema prateći dokument. Nadalje je činjenica da je do 1989. službena historiografija smatrala najmanje 79 200 nepopisanih mađarskih židova koji su bili u transfernom logoru, pogušenima. F.Piper, ipak, još uvijek broji ($79\ 200 - 25\ 000 =$) 54 200 njih kao pogušene!

Dok se razmatra sudbina 611 000 nestalih židova, postoje dokumenti koji indiciraju da su oni bili deportirani dalje na istok. Reichsminister Albert Speer je govorio o ovome u važnom dokumentu „Ostwanderung“.

7. Značenje i važnost revizija Jean-Claude Pressaca i Fritjof Meyera kao i buduće revizije

U prvom dijelu ovog članka utvrdio sam da istraživanje broja žrtava Auschwitz s tehničkog gledišta mora nužno dovesti do radikalnoga smanjenja tih navodno ‚pogušenih‘ u tom logoru. Trenutno prihvaćeni broj od 1.1 milijuna žrtava, kako je objavio F.Piper, će bez sumnje biti odbačen u kantu povijesti vrlo skoro, kao što se dogodilo i s brojkom od 4 milijuna sovjetske propagande.

U stvari, Piperov broj i broj prihvaćen od strane službene historiografije već su drastično smanjio Pressac i Meyer. Ove redukcije su bez pogovora direktna posljedica revizionističkog istraživanja.

Jean-Claude Pressac počinje od 667 200-747 200 židova koji su bili poslani u Auschwitz; pronalazi da je broj mrtvih među popisanim zatvorenima 161 000 (uključujući 15 000 sovjetskih ratnih zarobljenika i 20 000 cigana) i vjeruje da je bilo plinom pogušeno 470 000 do 550 000 nepopisanih židova.

Za svoj izračun se oslanja na Piperovu studiju, ali smanjuje broj židova iz Poljske i Mađarske kao i broj smrti među popisanim zatvorenima. Glede Poljske vjeruje da je pretpostavljen broj putnika na svakom pojedinom vlaku pretjeran i smanjuje ukupan broj na 300 000 do 150 000. Ovo većinom temelji na odnosu između onih koji mogu raditi (30-35%) i onih koji su nesposobni za rad (65 do 79%); prema tome, bilo je 50 000 zapošljivih (popisano) poljskih židova naspram 150 000 nezapošljivih (nepopisanih). Ipak, u slučajevima deportacija iz Bendsburga i Sosnowitza, Pressac je koristio revizionistički argument: shvaća da je prema Kalendariumu

D.Czech 23 714 nezapošljivih židova bilo poslano u Auschwitz na početku kolovoza 1943. unutar 6 dana, uz dodatak jednom transportu iz Francuske i jednom iz Belgije. Ako su svi ovi židovi uistinu pogušeni, onda bi broj dnevno pogušenih bio u prosjeku 4 000. Pressac vjeruje da je krematorij u pogonu u to vrijeme – Krema I,III i V – imao dnevni krematorijski kapacitet od 1 750 leševa, i da se to spustilo na 1 500 nakon zatvaranja Krema I na kraju srpnja 1943. Zato je, prema Pressacu, kremiranje tolikog broja leševa bilo nemoguće; nastavlja:

„čini se da je broj židova po transportu (2000-3000) - procijenjen samo prema izjavama svjedoka – bio udvostručen.“

Iako Pressac koristi neodrživo visoki krematorijski kapacitet (pravi max kapacitet je bio oko 460 trupala dnevno), koristi tipičan revizionistički, tehnički argument i zato ne smatra svjedočenja svjedoka pouzdanima. U slučaju transportacije židova iz Mađarske, Pressac je iskoristio jedan moj argument, kojega sam dao još davno; temeljio se na problemu koji u to vrijeme nije mogao biti riješen, već se mogao objasniti kasnije.

Pressac prihvaća brojku od oko 438 000 deportiranih mađarskih židova od svibnja do srpnja 1944. ali misli da je samo oko 160 000 – 240 000 njih stvarno stiglo u Auschwitz. Nažalost ne nalazi objašnjenje za to gdje je završio ostatak od 198 000-278 000.

Glede broja smrti među popisanim zatvorenicima, Pressac prihvaća za 1942. i 1943. podatke u knjigama smrti, za 1944. koristi brojke Klari Weiss, i određuje za period od 1.-18.siječnja 1945. broj, sigurno previsok – od 1 500 mrtvih, i postavlja za period od svibnja 1940. do kraja 1941. broj žrtava od 11 988. Na to dodaje 15 000 sovjetskih ratnih zarobljenika i 20 000 cigana i stiže na ukupan broj od 161 000 mrtvih. S obzirom da je broj mrtvih cigana već uključen u knjigama smrti, mora se od Pressacovog broja oduzeti 20 000 što rezultira u 141 000 mrtvih, što je gotovo identično s brojkom koju sam ja u ovom članku utvrdio.

Slaba točka revizije koju je poduzeo Pressac primarno je broj mađarskih židova poslanih u Auschwitz. Nema sumnje da je obavljeno par transporta s mađarskim židovima u Austriju, Bergen-Belsen, Latviju i Estoniju; daljnji transporti su vjerojatno stigli u Plaszow i Krakow bez usputnih stajanja u Auschwitzu. Ipak, prema današnjim spoznajama brojke koje je Pressac iznio ne mogu biti dokazane bez dokumenata.

Sa statističkog stajališta, naredne revizije deportacija u Auschwitz ovisit će prvenstveno o novim otkrićima glede deportacija židova iz Mađarske na druga mjesta osim Auschwitzta.

U svibnju 2002., Fritjof Meyer je brojke žrtava revidirao još radikalnije nego Pressac, i ne samo na referencu na novu redukciju brojke (spominje 510 000 nestalih zatvorenika u Auschwitzu, od tih 356 000 navodno pogušeno), već s pohvalom na tu metodu. Meyer svom problemu ne pristupa sa statističkog već s tehničkog pogleda: njegova drastična redukcija žrtava kako citira Piper je temeljena primarno na tehničkom kriteriju, prema kapacitetu krematorijskih peći u Auschwitz-Birkenau. Naglasio sam u ranijem članku da je Meyerov izbor ovakvog kriterija nepogrješiv, ali ga on koristi pogrešno, jer tehnički podaci koje koristi ne odgovaraju stvarnosti. No ipak, Meyer je službenoj historiografiji zadao dva dobra udarca, prvi prihvaćajući tehničke metode revizionista, zaključujući iz toga da ne postoji povijesnih dokaza za tezu o masovnom ubijanju plinom, i drugi jer svako smanjenje broja žrtava Auschwitzta smanjuje i broj nestalih zatvorenika

znači de facto da tomu korespondira broj nezapošljivih zatvorenika koji su bili prebačeni iz Auschwitza na druga mjesta.

Koristeći broj od 356 000 pogušenih židova u Auschwitzu, kako kaže Meyer, dolazi se do zaključka da je $(611\ 000 - 356\ 000 =)$ 255 000 nezapošljivih židova napustilo logor živo i bilo prebačeno negdje drugdje. U tom slučaju, Auschwitz sigurno nije mogao funkcionirati kao logor za istrjebljenje nezapošljivih židova tamo deportiranih, i taj se ključni argument službene povijesti tu raspada.